

saa maatte forvente, at, naar Ministeren havde havt Leilighed til saa bestemt at udtale, at efter den nøieste Overveelse var det, han var gaaet ind paa, det Yderste, hvortil der kunde komme, saa vilde man indrømme, at Ministeren var stillet paa en saadan Maade, at man ikke kunde vente, at der i sidste Dieblit kunde gjøres væsentlige og betydelige Forandringer i Lovforslaget, saaledes som han havde erklæret sig villig til at modtage det. Men hvad der end mere maatte gøre dette klart, var Stillingen til det andet Thing. Det er dog indlysende, at, naar en Forhandling har fundet Sted i det andet Thing, og Ministeren der har faaet enstemmig Tilslutning for, hvad han havde erklæret at kunne gaa ind paa, saa er der en mere bestemt Forpligtelse for Regeringen til ikke lettelig at gaa bort fra Bestemmelser, der have vundet en saa stor Tilslutning, i det andet Thing og ogsaa i dette Thing. Dette gjælder nu ganske i Almindelighed, men det gjælder dog ogsaa ganske i Særdeleshed især under den nuværende Situation, hvor det med fuldkommen Sikkerhed kan siges, nu da det Tidspunkt, da Samlingen skal sluttes, forestaar, at det kun vil være med yderste Nød, at der kan være Spørgsmaal om at saa denne Sag tilendebragt i denne Session, og at dette kun vil kunne ske under den Forudsætning, at det, som vedtages her i Thinget, ogsaa vedtages af det andet Thing og det endda kun med meget fremsthyndet Hurtighed, og der kan maaste i det andet Thing findes dem, der ligesom Medlemmer her ikke ønske denne fremsthyndede Hurtighed. Som sagt, kun naar man i det andet Thing ligefrem gaar ind paa, hvad der her vedtages, kan der være Spørgsmaal om at saa Sagen tilendebragt. Hvis man derimod maa sige, at der ingen Sandsynlighed er for, at dette vil ske, saa maa de Anstrengelser, der have været gjorte og endnu kunne gjøres for at naa Maalet, forsaavidt siges at være spildte. Nu er det min Overbevisning, at selv Vedtagelsen af de Ændringer, jeg først har talt om, og som nærmest have været Gjenstand for Conference mellem Delegerede fra Udvalget og mig, vil skabe ikke saa ringe Banffeligheder netop paa Grund af den særdeles knappe Tid, og fordi disse Ændringer efter

min Overbevisning have en Karakter, som har sin virkelige Betydning og kan saa en ikke ringe Indflydelse i Fremtiden, men ogsaa fordi de ere af den Beskaffenhed, at de medføre en indgribende Forandring i mange Bestemmelser i Loven, saa at dennes hele Konstruktion bliver ikke saa lidt forandret derved, og ikke saa af dens Paragrafer berøres deraf. Det er naturligtvis Noget, som altid vanskeliggjør Sagen, naar dens Fremme skal gaa for sig med saa stærkt fremsthyndet Hurtighed; men ganske anderledes vil Sagen stille sig, dersom der ogsaa bliver Spørgsmaal om at gaa ind paa yderligere Forandringer og navnlig om at gaa ind paa Forandringer i Henseende til den hele Lønningsmaade. Jeg har unegteligt forudsat, at slige Forandringer ikke ville komme, i alt Fald ikke paa en saadan Maade, at de vilde blive vedtagne af Thinget; thi under denne Forudsætning vilde jeg — og det allerede fra Begyndelsen af — have betragtet det hele Arbejde om at føre Sagen tilende endnu i denne Samling som haabløst. Derfor har det gjort mig ondt, at der blandt disse Ændringsforslag findes nogle, der ere stillede af et Flertal i Udvalget. Der er jo fremkommet en Mængde Ændringsforslag, deriblandt forffjellige og det meget indgribende og betydende, af et Mindretal i Udvalget, og der er jo nu ogsaa fremkommet Ændringsforslag fra ærede Medlemmer udenfor Udvalget. Med Hensyn til disse kan jeg maaste tage feil; men jeg anser det dog for rimeligt, at de ikke ville have nogen synderlig Udsigt til at gaa igjennem, og forsaavidt kunde man jo sige, at de ikke ville medføre nogen Banffelighed. De have imidlertid allerede ved deres blotte Fremkomst i Virkeligheden frembragt en Mislighed, nemlig den, at hele denne Forhandling er bleven udsat til Iaften, istedetfor at den skulde have fundet Sted i Middags. Dette er nu vel Noget, som for nogen Tid tilbage, da vi ikke vare saa gjerrige paa Tid og ikke toge saa meget Hensyn til, om det var Formiddags- eller Aftenmøde, ikke havde saa Meget at betyde; men paa det Tidspunkt, hvortil vi nu ere komne, er det ganske vist, at det gjør en ny Banffelighed, naar Sagen ikke kan tilendebringes før paa Stutningen